

Ján Adamus

18. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Keď Ježiš počul o smrti Jána Krstiteľa, odobral sa odtiaľ loďou na pusté miesto do samoty. Ale zástupy sa o tom dopočuli a pešo išli z miest za ním. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých. A keď sa zvečeralo, pristúpili k nemu učeníci a hovorili: „Toto miesto je pusté a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo.“ Ale Ježiš im povedal: „Nemusia nikam chodiť“ Mt 14, 13 – 21

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Šikovní a múdri učители učia žiakov poznávať dôležité veci pomocou príkladov a obrazov. Je to najistejší a najjednoduchší spôsob ako si žiak učivo zapamätá.

Ježiš bol takým učiteľom, čo môžeme vidieť aj v dnešnom evanjeliu. Začína dvomi obrazmi: púšť a hlad. Prvý obraz predstavuje Ježiša na púšti, lepšie povedané na stepi, ktorá na jar je zelená, rozkvitnutá a pokrytá trávou, ale v lete, keď na ňu praží spaľujúce slnko, mení sa na púšť. Predstavte si, že na tejto vyprahlej stepi sa zhromaždil niekoľkotisícový zástup, aby počúval Ježiša. Ľudia však aj napriek jeho zaujímavým slovám boli hladní a smädní. Nemali v pláne sa vracieť domov, ale chceli pokračovať v ceste do Jeruzalema, aby sa tam zúčastnili na slávnosti.

Ježiš ich v prvom rade sýti samotným Otcom, keď im prízvukuje, že Boh ich má rád, túži po ich dušiach, po ich láske a po ich srdciach, nad ktorými chce vládnuť a chce mať v nich svoje kráľovstvo. Tieto slová im rozprával aj v čase, keď on sám prežíval bolesť zo smrti Jána Krstiteľa a najlepšie by mu bolo zostať samému so svojou bolesťou, ale keďže je Božím služobníkom, plní poslanie, ktoré mu Otec zveril. Slúži, hovorí, vysvetľuje, učí...

Bolo neskoré popoludnie, blížil sa večer a nastal čas na jedenie. Čo však s pútnikmi a poslucháčmi? Apoštoli priniesli 5 chlebov a 2 ryby. Ježiš prikázal, aby si ľudia posadali a zopakoval spôsob, akým sa stravovalo u Židov: otec rodiny sa modlí, láme chlieb, delí pokrm a podáva rodine. Ježiš láme chlieb, delí ryby a podáva ich apoštolom, ktorí jedlo roznášajú. Znovu a znovu prichádzajú si nabráť a Ježiš láme, delí, podáva, až dovtedy, dokiaľ sa neušlo všetkým. Potom odchádza do ústrania, lebo nechce, aby ho ľudia vychvaľovali.

Dve slová dnešnej nedele, púšť a hlad, sú adresované aj nám. Púšť ľudských srdiec je tam, kde je Boh neznámy. Pozemské záujmy, náuky, starostlivosť o pozemské veci, zakryli ľuďom Ježiša a hlad po ňom zmizol. Zostal však telesný hlad: rýchle sa naraňajkovať, potom na obed, na večeru, pričom

niet času ani sa pred jedlom prežehnať... Duša zomrela od hladu, pričom telo je presýtené. Aj z toho dôvodu sa po zemi povaľujú krajce chleba a pri pohľade na ne nám ani nenapadne, že niekde vo svete zomierajú ľudia od hladu. Počas obeda, ktorý nám trvá snáď pol hodinu, zomrie vo svete od hladu asi 1800 ľudí. Každý piaty človek trpí podvýživou a 100 tisíc detí ročne oslepe, pretože nemajú dostatok vitamínu A. Na druhej strane, ľudia trpia chorobami z prejedania sa a zomierajú na následky konzumného spôsobu života. Z toho, čo zje jeden obyvateľ severnej pologule, v Indii by sa najedlo päť ľudí.

Ako zanedbané pole sa mení na púšť, tak sa pomaly mení na púšť aj človek. Stáva sa nespokojným, nič ho nebaví, stráca zmysel života a častokrát doslova čaká na smrť. Lenže smrť nie je koniec. Nezomiera celý človek, zomiera iba jeho telo, ale duša žije ďalej. Keby ju človek mohol v sebe zničiť, stal by sa snáď pokojnejším. Lenže to nejde.

Púšť a hlad. Týmito slovami sa začína vážne slovo dnešnej nedele. Boh ťa potrebuje, aby ti mohol dávať svoju lásku. Ty ju však musíš spoznať, musíš byť po nej hladný a máš ju odplácať. Ježiš ju zjavuje apoštolom. Vtedy jeho slovo nasýtilo duše a jeho ruky nasýtili telo. Tak ale stále koná aj svojim veriacim. Nikdy neopustí svoje dielo. Evanjeliom sýti dušu a tá si váži pokrm pre telo a bolí ju hlad druhých, preto im pomáha a delí sa s nimi.

Robí to však každý veriaci? Ako smutne znejú slová slávneho lekára Alberta Schweitzera (1875 – 1965), ktorý odišiel do Afriky liečiť domorodcov a vnímal ľahostajný postoj civilizovaného sveta voči nim. Hovoril: Zotnite mahagónový strom, dostanete peniaze a môžete si kúpiť jedlo. Ale tí nevedomí ľudia si kupovali pestrofarebné látky a alkohol. Zanechali svoje domorodé remeslá a svoje polia, lebo lepšie je predávať bohatstvo zeme ako ťažko pracovať. A aké sú výsledky? Hladujúci, podvýživení, chorí, predčasne zomierajúci a nespokojní ľudia.

Čo môže toto vyjadrenie povedať nám? Počúvajme, premýšľajme a najmä žime dnešné evanjelium. Vďačnosť za vieru je vďačnosťou za každý deň, za každý pokrm, za to, že môžeme pohostiť návštevu, priniesť osamelým maličký darček, lebo vieme, že hladujú duševne aj telesne. Modlitba spravodlivého preráža nebesia. Život s vierou pomáha druhému a v neveriacom svete mení púšť na úrodnú zem a hlad na nasýtenie. Keby v Sodome a Gomore bývalo desať spravodlivých, desať žijúcich z viery, neboli by zničené. Tu ešte treba spomenúť aj zvláštnu odmenu verným – eucharistický chlieb, ktorý s kňazom láme a dáva sám Ježiš. On stále otvára svoju ruku a sýti svojich verných.

Dal by Pán, aby sme patrili medzi nich!

sv. Dominik, kňaz

**Hľa, nový Pánov bojovník;
nech ťa dnes všetci oslávia,
život máš v mene Dominik,
si mužom evanjelia.**

**Bez škvrn ti duša jasala,
panica biela ľalia,
láskou s ťa fakľa horela
za spásu duší horlivá.**

**Nohami šliapal hriešny svet,
do boja srdce opásal,
do boja bez striel dal sa hned',
bo milosť Krista v srdci mal.**

**Bojoval slovom, zázrakmi,
do sveta bratov posielal,
slzami často, nárekmi
modlitby svoje polieval.**

**Trojedinému Bohu buď
česť, sláva, chvála, veľa,
Dominik, pros, nech Boží ľud
s radosťou kráča do neba.
Amen.**

Sv. Dominik, kňaz, RCh

Rodičovské skratky

Zázrak s názvom „vnútorná motivácia“

(o vonkajšej a vnútornej motivácii)

Cukor a bič, alebo...?

Podobne ako v Rodičovskej skratke o sebaúcte dieťaťa, aj pri tejto téme uvediem niekoľko podnetov z konceptu rešpektujúcej komunikácie (Rešpektovať a byť rešpektovaný) doplnených o príklady.

- U malých detí môžeme pozorovať, ako sa zaujímajú o svet a učia sa (chodiť, hovoriť, skákať, nadväzovať kontakty, manipulovať s hračkami...) bez toho, aby im niekto hovoril, čo majú robiť, a ani nečakajú, že za to budú odmenené. Napriek tomu máme tendenciu myslieť si, že deti by samy od seba nerobili to, čo je pre ne dobré, a v mene „dobrá dieťaťa“ ich motivujeme nátlakom, donucovaním, odmenami.

- Vonkajšia motivácia je podlá mocenských spôsobov, ktoré využívajú, označovaná ako „negatívna“ (príkazy, vyhrážky, tresty) alebo „pozitívna“ (odmeny, pochvaly - takzvaná „láskavá manipulácia“). Formy takejto motivácie často vedú k odporu a nechuti. (Cukor alebo bič.)

- Robiť niečo z vnútornej motivácie neznamená, že budeme robiť len to, čo je nám príjemné. Denne robíme z vnútornej motivácie aj mnoho neatraktívnych vecí preto, lebo sú potrebné a správne. Dôvody, pre ktoré tieto činnosti robíme, sme prijali za správne, zvnútorňovali sme si ich a prijali medzi svoje hodnoty. Nepotrebuje vonkajší nátlak alebo odmeny, aby sme tak konali. Vnútorná motivácia je spojená s vysokou sebaúctou, zodpovednosťou a iniciatívou.

- To, či dieťa koná z vonkajšej alebo vnútornej motivácie badať vtedy, keď nie je nablízku trestajúca alebo odmeňujúca autorita, alebo keď už netrvá hrozba trestu či prísľub odmeny, pochvaly.

- Donucovanie je často náhradou za chýbajúcu zmyslupnosť (z pohľadu dieťaťa). Ale dieťa naozaj pozná a pochopí zmysel nejakej činnosti (pravidla), porozumie podstate a súvislostiam, môže si danú vec zvnútorniť. Náš mozog je usposobený tak, že pokiaľ sa má niečím vážne zaoberať, potrebuje v tom vidieť zmysel. Otázka školáka: „Načo mi toto učivo bude?“ je preto naozaj oprávnená, a odpoveď: „Raz sa ti to môže hodiť,“ neobstojí.

Prehnaná vonkajšia motivácia môže u dieťaťa spôsobiť návyk a pasivitu. Koná len vtedy, keď dostane príkaz alebo odmenu („Nezodvihnem papier zo zeme. Počkám, kým mi to niekto prikáže, alebo keď z toho budem niečo mať.“). Ťažko od takéhoto dospelého očakávať iniciatívu, proaktívne správanie.

- Medzi podmienky udržania vnútornej motivácie dieťaťa patrí slobodná voľba. Možnosť rozhodnúť o tom, či niečo urobiť, akým spôsobom, kedy alebo s kým, je mnohokrát zásadná. Môžeme dieťaťu po raňajkách povedať: „Pozametaj!“, alebo mu s pokojom dať informáciu, že pod jeho stoličkou sú odrobinky, je potrebné odstrániť ich z takého a takého dôvodu (často je to dieťaťu úplne jasné), je na dieťaťu, či si vezme metlu alebo vysávač, či si zavolá niekoho na pomoc... Môžeme položiť otázku, ako by to vyriešilo nabudúce. (Možno si vezme väčší tanier, možno vymyslí iný zlepšovák.) Ak je pri prvom spôsobe prirodzenou reakciou odpor alebo apatia, druhý spôsob vedie

k podstate problému (potreby) a v ovzduší priateľstva dávame najavo úctu a dôveru v schopnosti dieťaťa. (A môžeme si pri tom užiť zábavu.)

- A na záver ešte dobrá správa: Závislosť od vonkajšej motivácie je naučená a predpokladá sa, že je možné odnaučiť sa ju.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Prvá nedeľa:

V dnešnú nedeľu (6.8.) o 14:00 bude pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev.

Púť na hrad Červený Kameň:

Na budúcu nedeľu 13. augusta 2023 o 10:30 hodine na hrade Červený Kameň bude sv. omša z príležitosti slávnosti Nanebovzatia Panny Márie.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 51 – 75.

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia (A)

7.VIII. pondelok

18:00 Za Ľ Janku Božíkovú, manžela, brata, rodičov z oboch strán

8.VIII. utorok

18:00 Za Ľ Milana Faluši (1. výročie smrti)

9.VIII. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

10.VIII. štvrtok

18:00 Za Ľ Jozefa Dzibelu a rodičov z oboch strán

11.VIII. piatok

18:00 Za Ľ Štefana Biznára

12.VIII. sobota

08:00 Za Božie požehnanie pre Miroslava a Miroslava s rodinou

13.VIII. 19. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za Ľ kňaza vdp. Rudolfa Granca, SDB.

Lekto: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

7.VIII. pondelok sv. Sixta II, pápeža a spoločníkov, mučeníkov, Lsp, sv. Kajetána, kňaza

8.VIII. utorok sv. Dominika, kňaza Sp

9.VIII. streda sv. Terézie Benedikty od Kríža, panny mučenice, Pátronky Európy, Sviatok

10.VIII. štvrtok sv. Vavrinca, diakona a mučeníka, Sviatok

11.VIII. piatok sv. Kláry, panny Sp

12.VIII. sobota sv. Jany Františky de Chantal, rehoľníčky Lsp

Počúvaj

Vo vzťahu k Biblii sa všetko začína ušami, čiže schopnosťou počúvať. Nie, netreba nám ísť kvôli jej čítaniu k ušnému, lebo ide o uši srdca. Ide o počúvanie srdcom v tom najbiblickejšom slova zmysle, v ktorom je srdce sídlom celého zjednoteného človeka: jeho mysle, citov, vôle, pamäti aj túžob. Lebo Biblia je napísaná pre celého človeka, vôbec nie len pre jeho rozum.

Tak o tom svedčí i samotná Biblia, keď ako prvotné a východiskové prikázanie ponúka Izraelitom výzvu: Počuj, počúvaj, počúvni...⁴⁴ V tom je tajomstvo Biblie. Ak sa neotvorí, je ako prastará, ešte zakopaná výbušnina, ktorá nestihla vybuchnúť. No keď ju začneme počúvať, niečo v nás, ba i v celom našom okolí sa poriadne zmení.

Nesmieme zabudnúť, že náš Boh je veľmi komunikatívny vo vzťahu so svojím milovaným stvorením. Prihovára sa nám neustále, s láskou, osobne, i v tejto chvíli. S veľkou dávkou kreativity. Dokonca sa nám prihovára tvojím mnohovravným, hlboko pozitívnym mlčaním. Ak však dáme prednosť informačnému kalu, v ktorom sa denno-denne máčame, či smogu podnetov, ktorý dýchame, bude trpezlivo čakať, kým nás to neprestane baviť.

Akokoľvek, tušíme, že Biblia naše ľudské schopnosti presahuje. Väčšinou nie sme dostatočne pokorní prijať, že v nej nie je všetko usporiadané tak, ako si to žiada rozum, že sa jej nedá zmocniť ani ju spútať. Je to opodstatnené, veď ona má ovládnuť nás, nie my ju. Nám sa skôr páči všetko, čo je logické a vopred pripravené, jasné. Nechce sa nám s Bibliou bojovať. Alebo v nás čosi začne vŕtať, že Biblia je akási rozvláčna, so širokým záberom a neprehľadná, že sa v nej zamotávame. Áno, chce nás do seba zamotať, aby sme sa z nej vynorili do konkrétnej jasnosti a stručnosti Nového zákona a napokon i do svojho praktického kresťanského života.

Zapečatená

Biblia je však aj ťažkou knihou. Sama o sebe hovorí, že je zapečatená siedmimi pečatami. Zaiste aj preto, lebo väčšinu svojho posolstva komunikuje starovekým semitským jazykom a prostredníctvom kultúry, pre nás tak veľmi vzdialenej. Slovamí, ktoré prichádzajú z ďalekého sveta, ako geograficky, tak aj civilizáčne, no predovšetkým časovo: spred dvetisíc až tritisíc rokov. Hebrejská Biblia, čiže náš Starý zákon, bola pôvodne napísaná v hebrejčine a len niekoľko jej častí v gréčtine a v aramejčine. V pradávnych časoch sa dokonca pre svoj tajuplný jazyk a ešte tajomnejší obsah považovala takmer za nepreložiteľnú. V 3. storočí pred Kristom, po mnohých sporoch a váhaniach, pripravila prvý preklad Starého zákona do gréčtiny dnes už legendárna skupina prekladateľov. Potrebovali ho státisíce grécky hovoriacich Židov roztrúsených v Stredomorí, keďže hebrejčina sa im v cudzom svete postupne mohla vytrácať z pamäti.

Tak či onak, Biblia je podivuhodnou knihou. Je plná kontrastov a zároveň jednotná. Prináša jednu pravdu, hoci aj s mnohými aspektmi a protikladmi. Je knihou svetla, zjavenia a zároveň ostáva knihou tmavou, nejasnou. Je pre jeden vyvolený ľud, pre jednu Cirkev, a predsa prináša univerzálne posolstvo pre všetkých. Má svoj vonkajšok prístupný každému, ale predovšetkým svoje vnútro, ktoré otvára tým, čo sú opravdiví a úprimní srdcom.

Ide v nej totiž o zosúladenie ľudského srdca s Bohom prostredníctvom počúvania jeho slova. Nadovšetko nechať sa ňou viesť a inšpirovať, pomocou nej rozlišovať znamenia čias, podľa nej spoznávať Božiu vôľu a získavať múdrosť života. Práve toto zakúšanie Boha v slovách Biblie je tým najvlastnejším cieľom s vierou čítaného Písma.

Toto všetko, čo sme si o Biblii zhrnuli, vieme asi už oddávna. No zblíženie sa s Bibliou je na vyššej úrovni ako teoretické poznávanie jej pôvodu, členenia a obsahu. Pokúsme sa dostať v jej chápaní o krôčik ďalej. Žeby sme trochu nazreli aj do jej „životopisu“?

Dagmar Králová „Skús to Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Podme teda postupne k rôznym rizikám. Aký je podľa vás kresťanský názor na uhlíkovú vodu?

Ide o náš postoj viery a plnej dôvery v Boha. My kresťania máme byť tí, ktorí pevne stojíme na prvom prikázaní, a teda v prvom rade máme milovať a čtiť si Pána Boha. Ježiš zhrnul povinnosti človeka voči Bohu do týchto slov: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou.“ V Katechizme Katolíckej cirkvi sa píše: „Tieto slová sú bezprostrednou ozvenou na slávnostnú výzvu: **Počúvaj Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán.**“ V živote sa deje mnoho vecí, ktorým nerozumieme. Možno nevieme presne pomenovať, prečo je niekomu zle, prečo niekto ochorie, prečo sa dejú zvláštne veci v našej rodine, u susedov alebo v našej dedine. Veľa vecí nevieme rozumom úplne uchopiť, pretože sa dejú medzi nebom a zemou. Ale jediné čo potrebujeme mať

Ako to môžeme aplikovať na danú problematiku?

Konkrétnejšie si teda priblížme napríklad uhlíkovú vodu, červené šnúry, amulety, kamene či iné predmety, ktoré nám majú prinášať šťastie. Sám si všimam, že veľa ľudí na ruke nosí červenú šnúru. Ak červenú šnúru nosíte, čo od nej očakávate? Čo očakávate od praktík, ktoré sú naozaj pochybné? Pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa upozorňuje, že často ide o biznis. Avšak cez ten sa môžeme stretnúť aj s duchovným svetom, ktorý nás môže ovplyvniť a spôsobiť, že náš život zrazu nie je úplne jednoduchý a cítime sa akoby vykoľajene. V katechizme, v bode 2117, sa píše: „Všetky praktiky mágie alebo čarodejníctva, ktorými si chce človek podmaniť skryté mocnosti, aby ich postavil do svojich služieb a dosiahol nadprirodzenú moc nad blížnymi, hoci aj preto, aby mu získali zdravie, vážne odporujú čnosti nábožnosti.“ Všetko, čo hľadáme mimo Boha, keď skúšame rôzne praktiky, aby nám pomohli napríklad prinavrátiť zdravie, narušajú kompaktnú celistvosť človeka a otvárajú dvere pre zlého. Presne takéto momenty môžu byť nebezpečné. Samozrejme, nehovorím o lekároch a prirodzených metódach, pretože tie máme využívať. K lekárom máme chodiť, nechať sa prehliadať, prijímať diagnostiku a liečbu. Na myslím ale situácie, keď hľadáme pomoc mimo Božích princípov.

Skúste byť ešte konkrétnejší.

K otázke o uhlíkovej vode by som odpovedal myšlienkou, ktorú vyjadril môj kolega, kňaz Pavol Hucík: „Urieknutie možno nazvať aj preklatie pohľadom. Je to viera, že uprený a negatívny pohľad môže spôsobiť druhému človeku zdravotné ťažkosti, slabosť, malátnosť, nevoľnosť, zvracanie a podobne. Na odstránenie tohto urieknutia sa často používa uhlíková voda, nosenie červenej šnúry na ruke, okiadzame bylinami a podobné praktiky.“ Aký postoj máme k tomu ako kresťania zaujať? Uvedomme si, že pranie zla a preklínanie je opakom požehnaní. My môžeme žehnať a vyprosovať si Božie požehnanie. Rodičia dávajú deťom krížik, kňazi žehnajú. To je moment, keď želáme druhým dobro. Avšak je tu aj nebezpečná cesta, ktorá nieje správna a môže ublížiť. Keď stretne človeka, ktorý nám nepraje dobro a preklína nás, môže, to ovplyvniť náš život

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Lampáš

V starej rozprávkovej knihe bol príbeh o princeznej, ktorú opustil v lese podlý sluha. Princezničke sa podarilo vziať si so sebou lampáš.

V noci ju našiel vlk, no dievčina ho odohnala svojim lampášom a popálila mu ním aj fúzy. Zahnala ním aj zlomyseľného rysa. Zrazu však prišla búrka a vietor sfúkol plamienok lampáša. „Och, nie!“ Teraz sa dievčatko cítilo naozaj samo. Vstalo a začalo blúdiť medzi stromami. bleskami a hromami. Lenže blesky sú príliš silné a nedokážu zapáliť malý lampášik. Búrka sa utíšila rovnako rýchlo ako prišla.

Bola taká tma, že sa dala priam krájať. Medzi kríkmi sa roztancovalo niekoľko malých svetielok. Boli to svetlušky. Princeznička sa rozbehla k nim a prosila: „Prosím, dajte mi trochu ohňa, aby som znovu zapálila svoj lampáš.“

Svetlušky však odvetili: „To sa nedá! Naše svetlo používame len my. Nemôže rozsvietiť nič iné.“

Sklamané dievča pokračovalo v hľadaní. Poprosilo sovu, ktorá naň pozerala svojimi žiarivými očami z vysokého duba, aby mu dala trochu zo svojho svetla. Sova však namiesto odpovede len zavrela oči.

Spoza mrakov vykukol mesiačik. Aj jeho dievčina poprosila o svetlo do svojho lampáša. Mesiac sa schoval za nadýchaný oblak a nevyšiel si ju.

Nešťastná dievčinka si sadla na pník a začala vzlykať: „Nikto, naozaj nikto mi nepomôže rozsvietiť môj lampášik?“

Krátko pred svitaním sa v lese objavil chlapček, ktorý prišiel nazbierať raždie pre svoju rodinu. V ruke si niesol

malý žiarivý lampášik. Tak sa dievčatku konečne podarilo zapáliť svetlo vo svojom lampáši a s ním sa znovu rozhorela aj jej nádej na záchranu.

Ak chceme rozsvietiť lampáš, potrebujeme iný lampáš, v ktorom horí plameň.

Vo svete je mnoho vyhasnutých ľudí. Nevedia, kde nájsť silu pre ďalší život. Lahko sa stanú pasívnymi a strácajú nádej. Stratili radosť zo života. Smejú sa a bavia len navonok, no v ich vnútri čosi zomrelo. Stále častejšie sa ich zmocňuje zlá nálada, pesimizmus a zatrpknutosť. Už pre nich nič nemá cenu. Už nič nemá zmysel. Zostáva im len nechať sa unášať. Nedostatok nádeje sa niekedy prejavuje únavou. Život sa stáva ťažkým bremenom, ktoré už nevládzu niesť. Chýba im elán a nadšenie. Človek má pocit, že je zo všetkého unavený.

Vyhasnutého človeka dokáže zapáliť zapálený človek.

Bruno Ferrero „O čom sníva jablko“

Zamyslenia

HLA, TVOJA MATKA Jn 19, 25 - 27

Pri Ježišomvom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka,

ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.

Uvažujme: Skutočná láska dokáže prekonať život i smrť. Aj keď Pán Ježiš zomiera na kríži, nezomiera jeho láska. Ba jeho kríž je svedectvom najväčšej lásky. Na ňu sa vzťahujú jeho slová: Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto dáva život za svojich priateľov (porov. Jn 15,13). A hoci Ježiš trpí, nezrieka sa lásky. Hoci zomiera, neprestáva milovať tých, ktorí sú s ním. Odovzdáva im testament života dôverným vzťahom lásky. Apoštol ' Ján na to vždy myslí a k svojmu menu si vždy pripojí: „Učeník, ktorého Ježiš miloval“ (Jn 21, 7).

Ježiš sa zahľadí na svoju matku, na svojho učeníka a povie: „Hľa, tvoj syn! Hľa, tvoja matka! A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe“ (Jn 19, 26,27). A tak Kristov apoštol žije z dôverného vzťahu k Pánu Ježišovi a z dôverného vzťahu k jeho matke.

Život Kristovej Cirkvi je apoštolský a zároveň mariánsky. Skutočný Kristov kňaz bude teda vždy aj mariánskym kňazom, bude žiť v dôvernóm vzťahu k Ježišovej matke. To je Ježišov testament, aký nám zanecháva zo svojho kríža: „Hľa, tvoja matka!“ (Jn 19,27). Nie je to iba jeho dar, ale aj výzva. Je dobré sa k nej znova a znova vrátiť a zhodnotiť, ako ju naplňame. Nech nás k tomu stále pobáda zakrvavený Ježišov pohľad z kríža. Ako Kristov kňaz sa mám učiť práve Márie. Učiť sa ako veriť, dúfať, milovať i vtedy, keď nechápem; ako niesť svoj kríž; ako nebyť sebecký byť celý v službe Ježišovho evanjelia a jeho Cirkvi. Učiť sa trepezlivému uchovávaní Kristových slov vo vojom srdci. Učiť sa od Márie byť verným vo svojom povolaní. Na jej príhovor si vyprosovať milosť stáť pod Ježišovým krížom a nezrieknuť sa lásky ani vtedy keď bude moja kňazská služba obetou a krížom. Pritom nezabúdať, že trpieť spolu s Kristom znamená spolu s ním raz vstať z mŕtvych.

Povzbudme sa: V Alžírsku boli v roku 1996 kruto zavraždení siedmi trapisti. Biskup Pierre Claverie, ktorý sa neskôr stal obeťou útoku moslimských fundamentalistov, povedal pri ich pohrebe: Keď chýba blízkosť kríža, kresťanstvo stráca svoju podstatu a energiu. Životnosť Cirkvi, jej účinnosť a nádej majú svoje korene a svoju živnú pôdu v blízkosti kríža. Nikde inde! Všetko ostatné je druhradé. Cirkev sklamáva seba a druhých, ak sa správa tak, akoby bola svetskou mocou, humanitnou organizáciou alebo evanjelizačným podnikom so sprievodnými divadelnými znakmi a efektmi.

Pýtajme sa: Nezabúdam na Ježišov testament z kríža? Usilujem sa žiť z dôverného vzťahu k Márii? Učím sa od nej vernosti i umeniu žiť pod Kristovým krížom? Čo pre mňa znamená vziať si Máriu k sebe? V čom spočíva moja mariánska úcta? Viedem k nej aj druhých? Ako konkrétne naplňam Ježišov testament:

Konajme: Dnešnú adoráciu prežijem spolu s Máriou pred tajomstvom ukrižovanej lásky môjho Pána a poprosím o vernosť v povolaní pre seba i pre všetkých spolubratov.

Modlime sa: Pane Ježišu, zo svojho kríža si mi zanechal testament lásky - žiť v dôvernóm vzťahu k tvojej matke. Ďakujem ti za tento dar. Ďakujem ti, že ma učíš byť mariánskym, že ma učíš láske, ktorá ostáva vernou aj v najťažších chvíľach života. Nedopusť, aby som zabúdal na tvoj zakrvavený pohľad z kríža a na lásku tvojho Srdca, ktorou ma obdarúvaš.

Aj teba, Matka môjho Pána, prosím, buď matkou môjho kňazského života.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku